

שיחות קודש

מל"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בס"ד

[שיעור מס' 3 בפרי הארץ פר' כי תשא
נמסר: מוצש"ק פר' ויקהל תשע"ו]

להפוך את הדמיון למציאות

המידות שהם הספירות – דעת, מעליה בינה, ולמעלה בקודש חכמה, והחכמה מאין תמצא... בכל פעם שמתעוררת באדם מידה יש לו אפשרות לגרור את המידה כלפי מטה – זאת כשהוא מתייחס אך ורק ללבוש שלה. כגון כעס או תאוות אחרות, אבל בזה הוא מוריד גם את המידה וגם את עצמו וגורם נתק גדול יותר וצמצום גדול יותר בינו לבין הבורא. מצד שני יש לו את האפשרות להעלות את המידה ולהתעלות יחד איתה. וכבר נאמר 'לפי שכלו יהלל איש', כמה שהאדם משקיע יותר שכל בעבודה זו כך הוא מתעלה יותר ויותר.

כעת ביתר הרחבה: מבאר הפרה"א זי"ע כי האדם צריך להיות כמו צורף. הצורף מתיך את הזהב ומסיר את הלכלוך כדי לקבל זהב נקי נטו. כמו כן הן המידות שמתעוררות אצלנו הן מתעוררות על ידי כל מיני לבושים, ואנו צריכים להסיר את

השבוע אי"ה נסיים ונסכם את פרשת כי תשא על כל פרטותיה.

"כללא דמילתא שכל אדם צריך מצרף לחכמה לצרף ולזכך כל השגותיו מידותיו וכחותיו ותענוגיו על ה' ולהשתמש עמם בנצחי חי וקים לעולם בהם תעבודו אפילו אחר פטירתו מן הגוף הכלה".

בכל מקום בו מביא הפרה"א 'כללא דמילתא' הוא תמצית נקודות העיון בפרשה. בשבועות קודמים ביארנו שהאדם מתבטא ע"י המידות. והמידות מושפעות מהמוחין. המידות הן, חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד ומלכות, והם מתגלים בנו ע"י לבושים גשמיים, וכפי שנרחיב בהמשך. היות ונשמת האדם שוכנת בתוך הגוף, הפגישה הראשונה של האדם עם הקב"ה מתגלה במידות. דרך המידות האדם עולה למוחין של

אותם הלבושים ולהתחבר לאור שמתגלה דרכם. ולפני שנביא דוגמא לדבר נפתח במשפט מקדים – **הכל מתחיל ונגמר בחלק המחשבה של האדם!**

מספרים על אדם מיליארדר בקנה מידה שמת, ובצוואתו כתב, שהיות והוא התנסה בניסיון העושר, ועל בשרו חווה שניסיון זה קשה מנשוא, על כן אינו מעוניין שלבניו יהיה ניסיון שכזה. עקב כך הוא מחליט להוריש לכל אחד מילדיו 'רק' עשרה מיליון דולר בלבד!... כעת, אם ננתח את הסיפור הזה, אף אחד מהילדים לא ייהנה מהירושה שקיבל. מדוע? משום שבמצב זה המח מתחיל לעבוד, אילו היה אבא מוריש לנו יותר כי אז... היינו הרבה יותר מאושרים. כשחז"ל אומרים 'יש לו מנה רוצה מאתיים', הפשט הוא שהרצון למאתיים מחריב גם את המנה שיש! ומנגד זהו 'איזהו עשיר השמח בחלקו', עד היום היה נדמה שהכוונה לאדם עני שאין לו אלא פת חרבה וקצת מים, וכדי לחזק אותו אנו אומרים לו – שמח בחלקך. אך האמת היא שגם אדם עשיר גדול יש לו 10 מיליון והוא אינו שמח בחלקו. מה באמת טמון כאן?

ביארנו בשבועות קודמים בשם ר' אשר זי"ע שהמקום בו מזהים את יד ה', היא דווקא באש המידות הגדולה, והכלים לכך הם התורה הק' והמצוות שכשאדם דבוק בהם יש לו את היכולת לעמוד בשעת התעוררות המידות הללו ולא ליפול ברוחו אלא לתרגם את זה בכל רגע נתון לעבודת ה'. מספרים על ר' זושא זי"ע, שהגיע פעם לעיירה פלונית וראה שכולם מאוד מתפעלים מפריץ העיירה. שאל ר' זושא מדוע כ"כ מתפעלים ממנו? ענו לו בני העיירה שאותו פריץ הינו בעלים של חמישים מפעלים שונים ברחבי המקום ומדי יום צריך הוא להחליט החלטות הרות גורל עבור הצלחת כל המפעלים שבבעלותו. דבר זה דורש

אדם עם 'ראש גדול' וכו'... נענה ר' זושא ואמר: איני מתפעל מכך כלל וכלל, משום שאני בעצמי אמנם איני צריך להחליט חמישים החלטות ביום אלא החלטה אחת בלבד, אך החלטה זו צריך אני להחליט בכל רגע ורגע והיא החלטה גורלית מאוד עבורי – לגלות את הקב"ה בכל מצב ששם אותי ובכל מידה שמתעוררת בי... 'שויתי ה' לנגדי תמיד'.

אותו 'רוצה מאתיים' נכנס למקום שלא שייך לו. ולמשל, אדם שצריך להגיע לפגישת עסקים, והוא מתכנן ויוצא מוקדם כדי להגיע מוקדם ליישב את דעתו ולמצוא חן בעיני האנשים שיכירו במידת רצינותו, והנה בדרך הוא נתקע בפקק תנועה. הדרך הנכונה היא לתת הכנעה ולהכיר שהקב"ה רוצה שאני יתקע פה כדי שאכיר שהוא מוליך אותי. אך המציאות היא שהמח מתחיל לשדר אותות מצוקה, 'הרי מחכים לי, או איך יסתכלו עלי אם אאחר כל העסק יפסיד בגלל זה'... והמח התפוס מתחיל לשדר לגוף פעולות 'הכרחיות' של לחץ להרים טלפונים כדי לתת תחושה שהכל תחת שליטה. אם נעצור כאן נגלה שהמח של האדם בדוגמא זו לא נותן לו ליהנות מהמקום שהוא נמצא בו! בא הפרי הארץ ומלמד אותנו שבמצב הזה יש לנו את האפשרות לפגוש את הקב"ה ולחיות איתו בדביקות. דווקא בנקודה הזו שכביכול סוגרים לאדם את התוכניות שלו, בין אם זה ירושה של עשר מיליון דולר ובין אם זה פקק תנועה האדם צריך לעצור ולהכיר בעובדה שהקב"ה חסם אותו כעת כדי שיתן מחשבה של קשר. המחשבה של הקשר בורא מעלה את האדם לדרגה שיכיר שגם העשר מיליון שיש לו גם הם לא שלו, וא"כ תודה לה' על מה שנותן ומשפיע לו בכל רגע. כי ברור שאינו צריך ליותר מזה, וכל הסיטואציה הזו של המיליארדים לא נועדה אלא לפתוח לו אשנב שגם העשר מיליון הם מאת ה'.

וכי אם היה יורש מיליארדים היה מכיר שהעשר מיליון מאת ה'?? אך כעת כשנתנו לו משמים להבין שיש כאן מיליארדים אך אין לו זכות לגעת בהם – יש לו נקודת פתיחה להכיר שגם מה שכן קיבל זו מתנת שמים.

בדרך זו תמיד יגלה חידושים, הן עם החברה, והן עם השכנים, בבריאות ובכסף וכו'...

חלק ב:

"ולא יסמוך במה שלא עבר עבירה מימיו הרי מסתמא כל כוחותיו קשורים בו ית' שאין ראייה לדבר כי אולי לא בא לידי ניסיון או מחמת שארי דברים המונעים אותו כמו הבושה או מה שיהיה, מעתה מה בכך שלא עבר עבירה הכתובה אם שורש העוון עצמו אינו נמחק מליבו הרי הוא קשור בו".

אם יאמר אדם, איני מבין מה שמדברים כאן הלא אף פעם לא הרגשתי ניסיונות וב"ה הכל בסדר? (וכל אחד מאיתנו שואל את השאלה הזאת במצבים מסוימים ובמידות מסוימות שלא מרגיש קשר אליהם)... ובכן, הטעם הוא משום שהקב"ה נתן לו סיבות שמונעות אותו מלחטוא בדברים אלו, אך אין זה אומר שהוא כבר קשור וחי בדבקות. הפרי הארץ רוצה לחדד כאן את הנקודה הקודמת, שנדע שלחיות בדבקות בורא היינו לחפש בפנים את הנקודה הזו של האש. ולכן נותן הפרי הארץ משל לאדם שלא עושה שום חטא בפועל אך אין זה משום שהוא דבוק בה' אלא בגלל שהקב"ה שולח לו סיבות חיצוניות של בושה וכדומ', והראיה מהגמ' שאומרת [סוטה ד:]: שהגדלות היא שורש לעריות, וכל המתגאה סופו בא על כל עריות שבתורה... כלומר, על אף שלא בא על העריות אך כיון שהוא מתגאה יש לו בליבו פנימה את השורש של החטא הזה, וזה מנתק אותו מהקשר בורא. וזה מה שכתוב הרהורי עבירה קשים מעבירה, וכבר ביארנו זאת בשבועות קודמים בשם הבעש"ט הק' שהיכן שאדם חושב שם הוא, א"כ כשמהרהר בעבירה הוא נמצא שם, מנותק מה' וממילא צריך סיוע רב כדי שיבין

מכל זה אנו למדים שלא ליפול עם המקרים שאנו עוברים אלא להתעלות איתם. כשאנו מתפללים באותו הרגע של התעוררות המידה, נוכל לגלות מגוון אפשרויות 'להינצל' מהמצב אליו נקלענו, כגון: שהפקק פתאום ישתחרר, שהאנשים שמנגד גם יאחרו ויתנצלו בעצמם, או שזו סתם פגישה כושלת וב"ה שהתפטרנו ממנה... אך כל זה כבר לא משנה לאדם כיצד הקב"ה יוציא אותו לבסוף מזה מאחר שהוא כבר הגיע למטרה שלשמה הגיע לעולם – דבקות בה'. כי החכמה שהיה נדמה לו שחסמה אותו, ע"י מחשבה של דבקות ממנה אותה ומתחיה ממנה. ממילא כשאדם מודה לה' שהכניס אותו לפקק – אז ידע שהשיג את התכלית.

א"כ יוצא לסיכום שאש התאוה שמגיעה לאדם לא באה כדי שיישם אותה אלא בכדי שיפתח דרכה ערוץ של תפילה ושל דבקות, ועל ידה יכיר שגם בדברים שכן יש בו הם ג"כ תחת השגחה פרטית של הקב"ה. וזה מובן מלשון הפרה"א – השגותיו – הם המחשבות, ומידותיו – הן הביטוי של המחשבות, וכוחותיו – הן התוצאה של המידות כשהאדם מפעיל את כל המערכות שלו, הכל בשביל – תענוגיו – הדמיון שחפץ להשיג. כל זה צריך להפנות על ה' – להתענג על ה'. וכשחי כך זוכה להשאיר לעצמו שם לאחר פטירתו שיוכל גם בהיפרדו מן הגוף להמשיך לחיות, מכיון שאת כל הדמיונות שלו תרגם לדבר הנצחי והעלה את המידות הללו לשרשם וממילא הם מחכים לו שם לאחר פטירתו... ולעולם בהם יעבודו – מי שהולך

שהוא שם, כי בגופו הוא נמצא בביהמ"ד מול הספר ולא מבין מדוע הוא מנותק מה'... וא"כ אם אדם רוצה לדעת היכן הוא אוחז בעבודת ה' והאם הוא בדביקות, שינסה לראות בחפיצה חשיקה ודביקה שבאר הפרה"א בתחילת הפרשה. כלומר – כשם שבתאוות או בעסקים ובכל דבר שאדם דבק בו, אדם מנתק את עצמו מכל וכל, ושום דבר לא יכול להסיר אותו משם בעת הזאת, כמו כן אם יכול לדבק עצמו כבזה אופן בדבקות בורא ששום דבר לא יכול להסיט את מחשבתו מאותה הדבקות, אז יידע נאמנה שהוא אכן הולך בדרך הנכונה. והרעיון בזה הוא, שכשחי בכזו דבקות מוחלטת מחמת אותו שורש ומידה שמתגלים בו ומפנה אותם לעבודת ה', אז ע"כ מסיר מעצמו את המידות והשרשים ההם ומעלה אותם למעלה, וכשהם עולים גם הוא מתעלה והופך את כל הגשמים מגוף לנפש.

"כמאמר מים התחתונים בוכים גם אנן בעינן למיהוי קדם מלכא, וזהו שהקב"ה עושה שלום על הבדל מים עליונים מן התחתונים ע"י הצדיק בדביקותו בהקב"ה ואוחז בשניהם וכולו חד".

הרמב"ם בסוף הל' חנוכה פ"ד הי"ד, 'גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום'. כלומר כל התורה ניתנה כדי שאנו נעשה שלום בין המים התחתונים למים העליונים. וכי יש מריבה למעלה שהקב"ה צריך להשכין שם שלום? אלא מים התחתונים הכוונה היא לכל הגשמיות שיש כאן בעולם הזה, שגם גשמיות זו בוכה לה' שחפצה היא להתעלות להיות קרובה לה'. על כן הקב"ה עושה שלום בין המים התחתונים קרי – הגשמיות הזו, המידות האלו שיורדים ומשתלשלים לכאן לתוך רצונות האדם, לבין המים העליונים שהם רומזים לחיות העליונה, כל זאת על ידי הצדיק שהוא האדם שמפנה את ליבו ומחשבתו לאפיק הרצוי להכיר שכל מידה ומידה הינה רצון ה' שנדבק בו, ועי"כ גם הגשם שהוא המידה שירדה לכאן בתורת גשם תעלה בחזרה להיות דביקה בבורא העולם. וזה ביאור הרמב"ם שהתורה היא הכלי על ידו אנו יכולים להכניע את הרצונות שלנו ולעלות את המידות.

(נכתב ע"י ר' נפתלי בינא הי"ו)

הפאנה באצונס

**כ"ק מרן רבינו שליטא ארצל שמחת הולדת הנכד, בן אבנו
הרה"צ ר' יחיאל יהושע ויס שליט"א
יהא רצוא שזיכו אצלו לתורה ולחופה ומצ"ט בדרך רבוא"ק זי"ע
מתוק שפס והרחבת הדעת ברוחניות ובאמיות.**

**הר"ר ארשן ליברמן הי"ו אנואי האן
הבה"ח ירמ"י אריה ליברמן הי"ו ארצל נישואיו בשט"מ 3
יה"ר שיעלה הילול יפ"ה וזיכו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רבוא"ק.
אצ"ן הר"ר נפתלי ב"ר משה מאיר [כ"ט אדר] ת.נ.3.ב.ה.
להארות הצרות הנצחות וקבלת הצלון בדואר או באי"ל
ניתן לבנות אפלאפון: 0527645800 או bingnaftali@gmail.com
אצ"ן ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל**